

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Και αν αρχίσω να σου πω τα πάθη μου τραγούδια,
εὐθύς ἡ γῆ μαραίνεται, δὲν βγάζει πιά λουλούδια.
Και πρῶτον ἴσθην Ἀκρόπολιν ὁ ἐκείνη τὴν ἀντάρρα
εὐρέθηκα κι' ἐγὼ ἐκεῖ, κι' ἐπῆρα μὴ τρομάρα,
ποῦ δὲν ἔμπορῆς, μὰ τὸ σταυρό, τὸν φόβο μου νὰ νοιώσης,
καὶ ἀπὸ τότε τρομερῆς αἰσθάνεμαι κενώσεις
καθ' ὅλον τὸ διάστημα νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας,
καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Καλλιγᾶ πολὺ περσοτέρας.
Ἀκούω μίαν πιστολιὰ ἐπάνω ἴσθην ἀέρα,
κι' εὐθύς φρικτὸς γουργουρισμὸς ἀκούω ἴσθην γαστέρα
ἀστράφτει κι' ἄλλη πιστολιὰ, σχεδὸν τὰ κακαρόνω...
πέφτει καὶ τρίτη πιστολιὰ, καὶ τότε πιά κενώνω...
πηγαίνω δὲ ἴσθην Κατσανδρῆ μεστὸς ἐξ ὑγρασίας,
κι' ἀσφάλειαν ζητῶ ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας,
ἀλλ' ὁ Θανάσης, Περικλῆ, μοῦ λέγει παρ' ἐλπίδα
πῶς εἶναι πλάνη κι' ὄνειρον τὰ πράγματα ποῦ εἶδα,
πῶς ἄνθρωποι κακόβουλοι τὴν σήμερον δὲν εἶναι,
κι' ἀσφάλειαν μοναδικὴν πῶς χαίρουν αἱ Ἀθηναί.
Ἀπὸ αὐτὰ ἐνόησα κι' ἐγὼ ἐξ ὀλοκλήρου,
ὅτι πρεσβεύει τὰς ἀρχὰς τοῦ φιλοσόφου Πύρρου,
ποῦ ὄνειρα ἐνόμιζε τᾶληθινὰ συμβάντα,
ποῦ τίποτε δὲν πιστεῦε κι' ἀμφέβαλλε εἰς πάντα,
κι' ἀν' ὅ ἔβλεπε, βρὲ Περικλῆ, ἔμπροστά του νὰ πεθάνης,
θὰ ἔλεγε πῶς φέμματα τὸν πεθαμμένο κάνεις.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς καὶ χέριν ποικιλίας
καὶ χάριν γούστου κάποτε καὶ χάριν ἀσφαλείας,
θὰ ἔχω εἰς τὸ χέρι μου φῶς φανερὰ πιστόλι,
ποῦ νὰ τὸ δλέπουν μοναχὰ καὶ νὰ μὲ φεύγουν ὅλοι.

Π.—Καὶ ὕστερα τί ἔκαμες, ἀχρεῖς συκοφάντα;

Φ.—Σὰν νὰ μὴ ἐφθάναν αὐτὰ τᾶνέλπιστα συμβάντα,
εἰς τοῦ Τρικούπη τὴν λαμπρὰν ὑποδοχὴν ἐπῆγα,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ἐτράβηξα, νομίζω, οὐκ ὀλίγα.
Νὰ ἔβλεπε, βρὲ Περικλῆ, τί κόσμος! τί ἀσκέρι!...
πρῶτος ἐγὼ τοῦ ἐσφιξα σὺν ἀδελφὸς τὸ χέρι...
Λοιπὸν καλῶς ὤρισχτε, λοιπὸν καλῶς σὰς βρῆκα,
καὶ μ' αὐστηρότητα πολλὴν μ' ὠμίλησε καὶ γλύκα.
Ἄλλ' ὅταν πλέον, φίλε μου, ἀπ' τὸ βαπόρι βγήκε
κι' εἰς λέμβον δαφνοστόλιστον μὲ δύο τρεῖς ἐμπήκε,
ἔ! τότε πιά ἐγάλασε ὁ κόσμος μὲ τὰ ζήτω
κι' εἰς ὅλον τὸ παράλιον τὸ πλῆθος συνωθεῖτο.
Ὅτω λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, φουγάρων καπνίζόντων,
τῶν διαφόρων πολιτῶν ὠφούντων καὶ βοώντων,
ἐνθεν κἀκεῖθεν σημαίων πολλῶν ἀνηρητημένων,
ἐκ παραθύρων καὶ στοῶν στεφάνων ριπτομένων,
τῶν ἱππῶν μὲ ἀναίθειαν τοῦς θεατὰς πατούντων,
διωκωμένων γυναικῶν καὶ τῶν ποδῶν κροτούντων,
συνάμα δὲ κπινίζοντος καὶ τοῦ σιδηροδρόμου,
ἀκολουθοῦντος δὲ κι' ἐμοῦ μετὰ μεγάλου τρόμου,
ἐφθάσαμεν ἴσθην Ἀθηνῶν τὸ Ἄστυ τέλος πάντων,
καὶ ἀκου τῶρα τὴν σειρὰν τῶν νέων μου συμβάντων.

Μόλις λοιπὸν ἐφθάσαμε εἰς τὴν Ἀγρὰ Εἰρήνην,
συμβεβηκὸς πολεμικὸν ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ.
δὲν ξέρω πῶς, βρὲ Περικλῆ, ἐτράβηξ' ἕνας κάμα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος τῶκαφε κουμποῦρι ἐν τῷ ἄμα,
κι' ἔπω; καθ' Ὅμηρον ὄρμουν τὰ πλῆθη ἀδινάων
κρῆων, φύλλων, κουνουπιῶν, σφηκῶν καὶ μελισσῶν,
ταυτοτρόπως ὤρμησε κι' ἐκεῖνο τὸ ἀσκέρι,
κι' ἐνθεν κἀκεῖθεν, Περικλῆ τὰ βήματά του φέρι.
Βλέπω κι' ἐγὼ τριγύρω μου, δὲν ἔμεινε ρουθῶν...
ὄρμουν εἰς τ' ὀπλοστάσιον τῶν ἀδελφῶν τοῦ Δούνη,
βλέπουν τουφέκια κρεμστὰ ἴσθην τοίχους καὶ τρομάζουν,
«Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἴσθην Δούνηδες φωνάζουν,
τρακίζουν τζάμα μερικὰ καὶ ξανατρέχουν πάλι...
εἰς χρυσοχόου μαγαζὶ ὄρμουν καμπόσοι ἄλλοι,
τὰ κύνουν διὰ θάλασσα, τοῦ ἐσπασιν τῆς μόστρας,
καὶ φεύγουν σὰν νὰ ἔβλεπαν ὀπίσω τῶν σκοτώστρας.
Εἰς ἕνα καπελάτικο πολλοὶ ὄρμουν μὲ φούρι
καὶ τὰ παλῆα καπέλα τῶν ἀλλάζουν μὲ καινούρια,
ὄρμω ἴσθην καπελάτικο κι' ἐγὼ χωρὶς νὰ θέλω,
καὶ ἀλλάξα τὴ σκούριξ μου μ' ἕνα ψηλὸ καπέλο.
Μὲ κυνηγᾷ ὁ καπελάς εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου,
στάσου, φωνάζει, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀπκντῶ καθύλου,
καὶ τὸ ψηλὸ καπέλο τοῦ βροτάζων ὑπὸ μάλης,
ἀπὸ ρητήρος ἔτρεχα μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
κι' ἐνῶ τὸ πλῆθος πανταχῶς ἐντρόμως συνωθεῖτο,
ζήτ' ὁ Τρικούπη φώναζα κι' ὁ Δεληγιάννης ζήτω.
Μπαίνω καὶ ὁ ἄλλο μαγαζὶ ν' ἀρχίσω τὴν ῥεμουλα...
μὲ κυνηγοῦν καὶ ἀπ' ἐκεῖ... βλέπω ἔμπροσ μὴ δοῦλα...
τῆς δίνω μὴ κλή τσιμπιὰ καὶ ὅπου φύγη φύγη...
ἀλλὰ μὲ στρώνει καὶ αὐτὴ ἀμέσως ἴσθην κυνηγι...
μὰ νὰ! ἔμπροσ κι' ὁ Σώμερβιλ μὲ ξέσκεπο κεφάλι...
τοῦ δίνω μίαν καρυδιὰ καὶ πέρνω δρόμο πάλι...
κι' ὅτω ἐν μέσῳ τῆς βροχῆς τοῦ πλῆθους καὶ τῶν κρότων
εἰς τοῦ Τρικούπη ἐφθασα τὸ σπῆτι ἐκ τῶν πρώτων.

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.—Ἐξ ἐντροπῆς τὸ πρόσωπον σκεπάζω,
ὀπότε μὲ τὰ μάτιξ μου, βρὲ Περικλῆ, κυττάζω
τόσους γενναίους ποῦ ζητοῦν ἴσθην σύνορα νὰ ἔβγουν,
προτοῦ ν' ἀκούσουν ἕνα μπουμ, σὰν ἀτραπὴ νὰ φεύγουν.
Κι' ἀφοῦ αἰσθάνομαι κι' ἐγὼ κενώσεις ἐν εἰρήνῃ,
φαντάσου πιά ἴσθην πόλεμο τί θάλασσα θὰ γίνῃ.

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.—Ἐ! ὕστερα ἐβγήκε ἴσθην μπαλκόνι.

Π.—Ποῖός;

Φ.—Ὁ Τρικούπης...

Π.—Κι' ὕστερα;

Φ.—Τὸ πλῆθος προσεφώνει.

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.—Ἐ! ὕστερα δὲν πρόσεξα καθόλου...

ἴσθην ἴσθην τὸν καπελά ἐκείνον τοῦ Αἰόλου,
καὶ τὸ ψηλὸ μου ἔβλεπα μὲ γέλοια καὶ καμάρι,
καὶ εἰ αὐτὸ δὲν ἀκουσα τί δῆλολο πηρλάρει.

Π.—Βρὲ γιὰ τὸ μέλλον, μασκαρᾶ, ἐπρόκειτο τῆς χώρας,
καὶ σὺ καπέλα ἔβλεπε;

Φ.—Εἰς τὰς κρίσιμους ὥρας
καλὸν τὸ κλέπτειν καὶ τί καὶ καὶ τί κερδίζειν
κι' ὑπὲρ πολέμου ἔπειτα γενναίως δγκανίζειν.
Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος καὶ τὸ ψηλὸ καπέλο...

Π.—Ὅσοι λοιπὸν τρεῖς καπελαίς, διαδόλου Σγαναρέλο.